

skatten bliver det, der skal supplere; men at den ikke bliver en Skat paa den Maade, at der ved den skulde skaffes en nøjagtig Balance imellem Indtægt og Udgift, fremgaar til Evidens af § 16, hvor den fikses til 3 pCt. Og nu kan man sige, at man den Gang havde ventet, at 3 pCt. altid skulde være tilstrækkeligt til at tilvejebringe Balance, saaledes som det blev udtalt af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet (Poul Rasmusen). Men, som han ogsaa indrømmede, man havde i Aarene, der vare gaaede siden den Tid, faaet den Erfaring, at 3 pCt. ikke var tilstrækkeligt. Ja, man var, da man gav Loven af 18. April 1910, endogsaa fra Københavns Kommunalbestyrelse ved en Skrivelse af 12. Februar 1910 bleven gjort opmærksom paa, at for det løbende Regnskabsaar var der budgetteret et Underskud af 3,138,382 Kr. Altsaa, det var saa langt fra, at der var Balance, at der oven i Købet var et Underskud paa over 3 Mill. Kr. Det var altsaa ogsaa givet, at Bestemmelsen, som den staar i Loven af 19. Februar 1861, var ganske utilfredsstillende til at skaffe Balance, idet den havde frembragt et Underskud af over 3 Mill. Kr. Og samtidig forelægges der paa Rigsdagens Bord et Lovforslag, der tager akkurat de samme, jeg kan sige Ord til andet, de samme Ord ind i sin § 1. Og at Ordene ikke i denne nye Lov skulde betyde noget andet end i Loven af 19. Februar 1861, skriver man udtrykkeligt i Motiverne, idet man her skriver i Bemærkningerne til §§ 1—4, at de i disse Paragraffer indeholdte Regler i alt væsentligt ere stemmende med de hidtil gældende Bestemmelser. Altsaa, man vidste paa det Tidspunkt, at Loven af 19. Februar 1861 ikke kunde forstaas som nødvendiggørende Balance mellem Indtægt og Udgift, og man brugte akkurat de selv samme Ord i den nye Lov. Derfor kan da ikke denne nye Lov betyde, at der skal være Balance mellem Indtægter og Udgifter; man vidste, hvad de samme Ord betød i Loven af 1861, og man brugte dem uden nogen som helst Forandring. Jeg tror ikke, at der juridisk kan lægges andet i § 1 i Loven af 18. April 1910 end dette, at Indkomstkatten vedblivende ligesom hidtil skulde være en supplerende Skat; men hvorledes og med hvor meget den skulde opkræves, det er det, der bestemmes af Lovens andre Paragraffer akkurat paa tilsvarende Maade som i Loven af 19. Februar 1861, hvis § 6 begynder med at sige, at Skatten „paa-lignes efter de nedenfor anførte Regler”. Derfor, naar vi skulle afgøre det Spørgs-

maal, der er rejst, finde vi ikke Afgørelsen i § 1, hvad der heller ikke var at vente, at Loven allerede i sin første Paragraf skulde afgøre det Spørgsmaal; det findes afgjort i § 27. Det er Fortolkningen af den, som i Virkeligheden har Hovedinteressen ved det rejste Spørgsmaal. Og dèr vil jeg gentage, hvad Kvæstionen er, for at vi kunne holde os det for Øje hele Tiden; det er dette: Er det Københavns Kommunalbestyrelse, der, efter at Udgiftsbudgettet er fastslaaet, og Indtægterne ere kalkulerede, bestemmer, om Grundbeløbet skal forhøjes eller nedsættes, eller er det Loven? Jeg hævder altsaa: Det er Kommunalbestyrelsen, der bestemmer det. Der staar ogsaa i § 27: „Der fastsættes ved Kommunens aarlige Budgetter, hvorvidt Indkomstkatten for det paagældende Skatteaar skal opkræves med sit Grundbeløb, eller om dette skal nedsættes eller forhøjes, i hvilket Tilfælde Kommunalbestyrelsen ligeledes fastsætter den Procent, hvormed Nedsættelsen eller Forhøjelsen skal ske”. Der staar det udtrykkeligt ogsaa, at det er *Kommunalbestyrelsen*, der for det første paa sit Budget fører det op — altsaa fører op, om den skal forhøjes med 20, 19, 18 eller 21 pCt. —, det er *Kommunalbestyrelsen*, der bestemmer det. Og saa følger den næste Bestemmelse: „Saa fremt Budgettets Vedtagelse medfører, at der maa udskrives et større Beløb i Indkomstskat end Grundbeløbet med Tillæg af $\frac{1}{5}$, vil der være at foranstalte nye Valg til Borgerrepræsentantskabet”. De eneste Ord, der kunde vække nogen Tvivl, skulde, hvis man tog dette Stykke rent isoleret, være disse: „saafremt Budgettets Vedtagelse medfører, at der maa udskrives et større Beløb”. Men da det lige i Forvejen er sagt, at man netop skal tage op paa Budgettet Procenten med sin Forhøjelse eller med sin Nedsættelse, er det let forstaaeligt, hvorledes dette andet Stykke maa læses, nemlig saaledes, at det er noget, der er bestemt ved Budgettets Vedtagelse. Inden dets Vedtagelse er det fastsat, med hvilket Beløb Indkomstkatten skal opkræves, og hvis denne Procent er over 20, er det, at nye Valg skulle foretages. Men enhver Tvivl svinder bort ved Læsningen af de næste Bestemmelser i Loven. Den næste Bestemmelse er den, at den Procent, hvormed Indkomstkattens Grundbeløb er forhøjet paa det Budget, der har givet Anledning til de nye Valg, angiver den højeste Tillægsprocent til Grundbeløbet, som kan bringes til Anvendelse i noget Aar af den tilbageværende Del af den ordinære Valg-